

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Theologiæ Moralis Emendatæ Appendix In LXXIX. Propositiones A Summis Pontificibus olim damnatas

[Verlagsort nicht ermittelbar], circa 1680

De Satisfactione Et Indulgentiis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40408

voluntate. Et aliquantò post; Deus enim per semetipsum intus voluntates fidelium ab actu peccati purificat: & per eos quibus dictum est: Quorum remiseritis peccata, remittuntur eis, etiam eos à veatu liberat. Tum refert locum celebrem Augustini de Verbis Dom. ubi resuscitatio Lazari exponitur: ac denique sub finem Capitis denuò repetit: Deus igitur quamdiu in hac vita sumus, per semetipsum ab operibus, & per ministerium Sacerdotum etiam à reatibus peccatorum, non liberat.

P E R T I N E N S.

Circa Sacramentum penitentiae olim Lovanii disputantes vidi duos Viros doctos eandem questionem, quae nuper hic mihi accidit cum Theologo jam defuncto, nempe de significatione vocis Italicae, *Convienere*, quae utitur Pallavicinus in historia Tridentini, ad sess. 6. cap. 6. Satis jucundum erat, videre aquam utrique haerentem in argumento adversarii sui. Hic contendebat, vocem illam necessitatem significare, quia Cardinalis historicus eadem alibi utitur in hac periodo: Della fede, la qual *Convienere* che sia infallibile, i. De fide, quam oportet infallibilem esse: ubi certum est necessitatem significari, nisi Cardinalem fuisse dixerimus in errore postea damnato, de fide probabili. Adversarius verdè nesciens quid reponere, aliam Periodum ejusdem historici allegabat, hanc nempe. Non solo *Convenga*, mà si debba. i. Non solum conveniat, sed debeatur: ubi perspicuè solam convenientiam denotat vox illa. Nec scio quid primus unquam ad hoc responderit. Res erat, quod in alijs Thejsibus diximus: nempe verbum illud, *Convienere*, significare necessitatem dum alteri verbo praepositur; secus autem si nulli. Verbo autem praefigitur in dictum locum Tridentini: Per quella penitenza, che *Convien* fare avanti al Battesimo. i. Per eam Penitentiam, quam ante Baptismum agi oportet.

DE SATISFACTIONE ET INDULGENTIIS.

P R O P. D A M N.

I. Quando per eleemosynam, aliaque pietatis opera Deo satisfacimus pro panis temporalibus, non dignum pretium Deo pro peccatis nostris offerimus, sicut quidam errantes autumant, nam alioqui essemus, aliqua saltem ex parte nostri redemptores: sed aliquid facimus, cujus intuitu Christi satisfactio nobis applicatur, & communicatur. Est 59.

II. Satisfactionis laboriose justificatorum non valent exipere de condigno poenam temporalem restantem post culpam condonatum. Est 77.

III. Solutionem poenae temporalis, quae peccato dimisso, supermanet, & corporis resurrectionem propriè, non nisi meritis Christi adscribendam esse. Est 10.

N O T A XXVII.

I. Primam Propositionem habet Baius disertè in fine libri de Indulgentiis, adversam planè doctrinæ Tridentini sess. 14. cap. 8. quam lubet exscribere, quatenus hoc punctum satisfactionis concernit. Neque verdè, inquit, ita nostra est satisfactio hæc, quam pro peccatis nostris exsolvimus, ut non sit per Christum Jesum. Nam qui ex nobis, tamquam ex nobis nihil possumus, eo coöperante qui nos confortat omnia possumus. Ita non habet homo unde gloriatur: sed omnis gloriatio nostra in Christo est: in quo vivimus, in quo meremur, in quo satisfacimus, facientes fructus dignos penitentiae, qui ex illo vim habent; ab illo offeruntur Patri; & per illum acceptantur à Patre. Cujus Sanctissimæ Doctrinæ hæc summa est; nos quidem dignum pretium Deo pro peccatis nostris offerre, neque ideo tamen ex parte esse nostros redemptores, eò quod vim suam & dignitatem illud pretium ex nobis non habeat. Quod mirum est non placuisse homini, cui licuit eidem Concilio interesse.

2. Alteram Propositionem apud eundem non invenio, nisi quæ pendè eadem est cum ista superiore, Neque sic author satis vidit, unde operibus istius sua dignitas.

3. Tertiam

3. Tertiam tradidit item Baius lib. 1. de Meritis operum cap. IX. estque ejusdem erroris cum præcedentibus.

P R O P. D A M N.

Per passiones Sanctorum indulgentiis communicatas non propriè redimuntur delicta, sed per communionem charitatis, nobis eorum passiones impertiuntur, ut digni simus, qui pretio sanguinis Christi à pœnis pro peccatis debitis liberemur. Est 60.

N O T A XXVIII.

Et hanc Baius habet in dicto fine libelli de Indulgentiis. Eodem errore nititur quo præcedentes: nempe quod opera nostra vel Sanctorum, dignitatem eam non habeant, ut peccata redimantur.

I M P E R T I N E N S.

Idem Theologus defunctus de quo supra, ausus erat vocare nostram de circumstantiis aggravantibus consuetudinem sententiam, PERNICIOSAM. Mortuo non insultamus; ejus quoque Præpositi fecisse hac in re dicuntur quod jus erat. Rationem tantum refellimus cur diceret PERNICIOSAM: nempe quod inter Auctores non ubique conveniret, quenam circumstantiæ notabiliter aggravarent. Ad quod facile respondetur, nec ubique convenire Auctoribus, quæ circumstantiæ speciem mutant, multoque minus quid peccatorum numerum multiplicet, ut ipsemet ille ostendit eodem loco dictatorum suorum. Quis tamen dicat, Doctrinam Tridentini de confitenda specie & numero peccatorum, esse perniciosam?

D E S A C R I F I C I O.

P R O P. D A M N.

Sacrificium Missæ non aliâ ratione est Sacrificium, quam generali illâ, quâ omne opus, quod fit, ut Sancta Societate Deo homo inhereat. Est 45.

N O T A XXIX.

Collecta videtur Propositio ex libello Baii de Sacrificio, in cujus cap. II. definit Sacrificium generatim ex Augustino, Omne opus quod agitur, ut Sancta Societate inhereatur Deo, velatum scilicet ad illum finem boni, quo veraciter beati esse possimus. Tum in fine capituli V. postquam etiam Sacrificii Missæ mentionem fecerat, ait: Rectius igitur & Sacre Scripturæ conformius, Sacrificium cum D. Augustino sine speciali virtutis ratione intelligimus in omni opere bono, quod ad eum finem refertur, quo veraciter beati esse possimus: ac mox incipiens cap. VI. ita prosequitur: Quod si roges, cur Sacre Eucharistiæ confectio, præ ceteris Sacramentis, quæ etiam typica sunt, & ad hoc divinitus instituta, ut juxta Sacrificii definitionem, Sanctam aliquam actionem significant, eo fine peractam ut Deo Sancta Societate adhereatur; pijs fidelibus peculiariter nomine Sacrificii celebretur, quadruplex videtur ejus posse reddi ratio. Ex quibus omnibus author videri potuit, ipsum Missæ Sacrificium non aliâ ratione fecisse Sacrificium, nisi generali illâ: etsi rationes speciales addat, ob quas præ ceteris & quasi per excellentiam, passim Sacrificii nomine appelletur. Melius Theologi, qui definitionem istam Augustinianam Sacrificio generalius sumpto adaptant, aliamque assignant pro Sacrificio propriè dicto, quale est Sacro-Sanctum istud de quo agitur.

I M P E R T I N E N S.

Nilil impertinentius esse potest, quam quod scribit Author Satyræ Flandricæ cui titulus: Den verleyden ende wegh-ghevoerden Joseph: nempe, Alexandrum VII. declarasse, Propositiones Amadæi Guemenii esse Regulas actionum Moralium, & gravissimorum scriptorum auctoritate, & perpetuo Catholicorum usu nitî; quas tamen Innocentius XI. melius informatus definivit esse pestes morum, perniciosam illarum doctrinam, & damnabilem illarum lectionem, usum, & praxim. Ita ille, ut inter se collidat duos hos Pontifices. Sed malè, & ut dixi, impertinentissimè.

E

Danz.